

“मीठे बच्चे- तिमी यहाँ पढाइ पढनको लागि आएका छौ, तिमीले आँखा बन्द गर्न आवश्यक छैन, पढाइ आँखा खोलेर पढिन्छ।”

प्रश्न:- भक्तिमार्गमा कुनचाहिँ बानी भक्तहरूमा हुन्छ जुन अहिले तिमी बच्चाहरूमा हुनु हुँदैन?

उत्तर:- भक्तिमा कुनै पनि देवताको मूर्तिको अगाडि गएर केही न केही मागिरहन्छन्। उनीहरूमा माग्ने नै बानी हुन्छ। लक्ष्मीको अगाडि जाँदा धन माग्छन्, तर मिल्न चाहिँ केही पनि मिल्दैन। अब तिमी बच्चाहरूमा यो बानी छैन, तिमी त बाबाको वर्साको अधिकारी हो। तिमीले सच्चा विचित्र बाबालाई हेरिराख, यसमा नै तिमी सच्चा कमाइ छ।

ओम् शान्ति। रुहानी बाबा बसेर रुहानी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- यो पाठशाला हो। तर यहाँ कुनै चित्र अर्थात् देहधारीलाई देख्नु छैन। यहाँ देख्दा पनि बुद्धि उहाँतर्फ जानुपर्छ जसको कुनै चित्र छैन। स्कूलमा बच्चाहरूको ध्यान सदैव टिचरमा रहन्छ किनकि पढाउँछन्। त्यसैले अवश्य उनले भनेको सुन्नु छ फेरि रेसपोन्ड दिनु छ। टिचरले प्रश्न सोध्दा इशारा गर्छन्- मैले भन्छु भनेर। यहाँ यो हो विचित्र स्कूल किनकि विचित्र पढाइ छ, जसको कुनै चित्र छैन। पढाइमा आँखा खोलेर बस्नुपर्छ नि। स्कूलमा टिचरको सामुन्ने कहिल्यै आँखा बन्द गरेर बस्छन् र! भक्तिमार्गमा आँखा बन्द गरेर माला जप्नु आदिमा रमाएका छन्... साधुहरू पनि आँखा बन्द गरेर बस्छन्। उनीहरू त स्त्रीलाई हेर्दा पनि हेर्दैनन्- कहीं मन चलायमान नहोस् भनेर। तर आजकल तमोप्रधान जमाना छ। बाबाले तिमी बच्चाहरूलाई सम्झाउनु हुन्छ- यहाँ तिमीले देख्न त शरीरलाई देख्छौ तर बुद्धि उहाँ विचित्रलाई याद गर्नमा रहन्छ। यस्तो कुनै साधु सन्त छैनन्, जसले शरीरलाई देख्दा पनि याद उहाँ विचित्रलाई गरुन्। तिमीलाई थाहा छ- यस रथद्वारा उहाँ बाबाले हामीलाई पढाउनु हुन्छ। उहाँ भन्नुहुन्छ- आत्माले नै सबैथोक गर्छ, शरीरले त केही पनि गर्दैन। आत्माले सुन्छ। रुहानी ज्ञान वा जिस्मानी ज्ञान सुन्छ सुनाउँछ आत्माले नै। आत्मा जिस्मानी टिचर बन्छ। शरीरद्वारा जिस्मानी पढाइ पढ्छ, त्यो पनि आत्माले नै पढ्छ। संस्कार राम्रो वा नराम्रो आत्माले नै धारण गर्छ। शरीर त खरानी हुन्छ। यो पनि कुनै मनुष्यले जानेका छैनन्। उनीहरूलाई देह-अभिमान रहन्छ- म फलाना हुँ, म प्रधानमन्त्री हुँ। यस्तो भन्दैनन्, म आत्माले यो प्रधानमन्त्रीको शरीर लिएको छु। यो पनि तिमीले बुझ्छौ। सबैथोक आत्माले नै गर्छ। आत्मा अविनाशी छ, शरीर मात्र यहाँ पार्ट खेलनको लागि मिलेको छ। यसमा यदि आत्मा नभएको भए शरीरले केही गर्न सक्दैन। आत्मा शरीरबाट निस्कियो भने जड हुन्छ। आत्मालाई यी आँखाबाट देख्न सकिदैन। त्यो त सूक्ष्म छ नि। त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ- बुद्धिले बाबालाई याद गर। तिमी पनि बुद्धिमा छ- हामीलाई शिवबाबा पढाउनु हुन्छ, यिनीद्वारा। यो पनि सूक्ष्म बुझ्नु पर्ने कुरा हो। कतिले त राम्रोसँग बुझ्छन्, कतिले त केही पनि बुझ्दैनन्, हो पनि केवल अल्फ मतलब भगवान बाबा। केवल भगवान वा ईश्वर भन्नाले त्यो पिताको सम्बन्ध रहँदैन। यस समय सबै पत्थरबुद्धि छन् किनकि रचयिता बाबा र रचनाको आदि-मध्य-अन्तलाई जानेका छैनन्। यो संसारको इतिहास-भूगोल दोहोरिइ रहन्छ। अहिले संगमयुग हो, यो कसैलाई थाहा छैन। तिमीले बुझ्छौ, पहिला हामीले पनि जान्दैनथ्यौं। बाबा अहिले तिमीलाई यहाँ ज्ञानले शृङ्गार गर्नु हुन्छ फेरि यहाँबाट बाहिर गएपछि मायाले धुलोमा लडाएर ज्ञान शृङ्गार बिगारिदिन्छ। बाबाले शृङ्गार त गर्नुहुन्छ। तर आफूले पनि पुरुषार्थ गर्नुपर्छ। कति बच्चाहरू मुखले यस्तो बोल्छन् मानौं जंगली, शृङ्गार भएकै छैन, सबै भुल्छन्। लास्टमा जो विद्यार्थी बस्छन्, उनीहरूको पढाइमा यति दिल लाग्दैन। हो, कारखाना आदिमा नोकरी गरेर साहुकार बन्नान्। पढेको केही छैन, यो त धेरै उच्च पढाइ हो। पढाइ बिना त भविष्यमा पद मिल्न सक्दैन। यहाँ तिमीले कारखाना आदिमा बसेर कुनै काम गर्नु छैन, जसबाट धनवान बन्न सकियोस्। यो त सबैथोक खलास हुनु छ। साथमा चल्छ केवल अविनाशी कमाई। तिमीलाई थाहा छ, कोही मर्यो भने खाली हात जान्छन्। साथमा केही पनि लैजाँदैनन्। तिमी हात भरिएर जान्छ, यसलाई भनिन्छ सच्चा कमाई। तिमी यो सच्चा कमाई हुन्छ २१ जन्मको लागि। बेहदका बाबाले नै सच्चा कमाई गराउनु हुन्छ।

तिमी बच्चाहरूले देख्छौ यस चित्रलाई तर याद गर्छौ विचित्र बाबालाई किनकि तिमी पनि आत्मा हो। त्यसैले आत्माले आफ्नो बाबालाई नै देख्छ। उहाँसँग पढ्छ। आत्मा र परमात्मालाई तिमीले देख्दैनौ, तर बुद्धिले जानेका छौ। हामी आत्मा अविनाशी हौं। यो शरीर विनाशी छ। यी बाबाले पनि सामुन्ने तिमी बच्चाहरूलाई देख्छन् तर

बुद्धिमा छ- आत्माहरूलाई सम्झाउँछु। अहिले बाबा तिमी बच्चाहरूलाई जे सिकाउनु हुन्छ त्यो सत्य नै सत्य छ, यसमा झुटोको रती छैन। तिमी सचखण्डको मालिक बन्छौ। यो हो झूटखण्ड। झूटखण्ड हो कलियुग, सच खण्ड हो सत्ययुग- रात-दिनको फरक छ। सत्ययुगमा दुःखको कुरै हुँदैन। नाम नै छ सुखधाम। त्यस सुखधामको मालिक त बेहदको बाबाले नै बनाउनु हुन्छ। उहाँको कुनै चित्र छैन, अरु सबैको चित्र छ। उहाँको आत्माको नाम फेरिन्छ र? उहाँको नाम नै हो शिव। अरु सबैलाई आत्मा नै भनिन्छ। बाँकी शरीरको नाम रहन जान्छ। शिवलिङ्ग छ निराकार। ज्ञानका सागर, शान्तिका सागर... यो शिवको महिमा हो। उहाँ पिता पनि हुनुहुन्छ। त्यसैले पिताबाट अवश्य वर्सा मिल्नुपर्छ। रचनालाई रचनाबाट वर्सा मिल्दैन। वर्सा रचयिताले दिन्छन् आफ्ना बच्चाहरूलाई। आफ्नो बच्चा हुँदाहुँदै भाइको बच्चाहरूलाई वर्सा कहाँ दिन्छन् र! उहाँ बेहदका पिताले पनि आफ्ना बेहदका बच्चाहरूलाई वर्सा दिनुहुन्छ, यो पढाइ हो नि। जसरी पढाइबाट मनुष्य वकिल आदि बन्छन्। पढाउने वालासँग र पढाइसँग योग रहन्छ। यहाँ त पढाउनेवाला हुनुहुन्छ विचित्र। तिमी आत्माहरू पनि विचित्र हो। बाबा भन्नुहुन्छ- मैले आत्माहरूलाई पढाउँछु। तिमीले पनि सम्झिँ हामीलाई बाबा पढाउनु हुन्छ। एक पटक नै बाबा आएर पढाउनु हुन्छ। पढ्ने त आत्माहरू हो नि। दुःख-सुख आत्माहरू भोग्छ, तर शरीरद्वारा। आत्मा निस्केपछि फेरि शरीरलाई जति नै पिट, माटोलाई पिट जस्तै हो। त्यसैले बाबा घरी-घरी सम्झाउनु हुन्छ आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गर। यो त बाबालाई थाहा छ- नम्बरवार धारणा गर्छन्। कति त एकदम बुद्धि जस्तै छन्, केही पनि बुझ्दैनन्। ज्ञान त धेरै सजिलो छ। अन्धो, लुलो, लङ्गडोले पनि बुझ्न सक्छ किनकि यो त आत्माहरू सम्झाइन्छ नि। आत्मा लुलो लङ्गडो हुँदैन। शरीर हुन्छ। बाबा कति राम्रोसँग बसेर सम्झाउनु हुन्छ, तर भक्तिमार्गको आँखा बन्द गरेर बस्ने बानी परेको छ। त्यसैले यहाँ पनि आँखा बन्द गरेर बस्छन्। जस्तै नशा लागेका व्यक्तिहरू हुन्छन्। बाबा भन्नुहुन्छ- आँखा बन्द नगर। सामुन्ने देख्दा पनि बुद्धिले बाबालाई याद गर तब नै विकर्म विनाश हुन्छ। कति सहज छ, फेरि पनि भन्छन्- बाबा हामी याद गर्न सक्दैनौं। अरे, लौकिक पिता जसबाट हृदको वर्सा मिल्छ, उहाँलाई त मर्ने बेलासम्म पनि याद गर्छौं, उहाँ त सबै आत्माहरूको बेहदका पिता हुनुहुन्छ, उहाँलाई तिमी याद गर्न सक्दैनौं! जुन पितालाई बोलाउँछन् पनि- हे परमपिता, मलाई मार्ग देखाउनुहोस् भनेर। वास्तवमा यो भन्नु पनि गलत हो। बाबा केवल एकको त गाइड बन्नु हुन्छ। उहाँ त बेहदका गाइड हुनुहुन्छ। एकलाई मात्र कहाँ मुक्त गर्नुहुन्छ र। बाबा भन्नुहुन्छ- म आएर सबैको सद्गति गर्छु। म आएको नै हुँ सबैलाई शान्तिधाम पठाउन। यहाँ मार्ग पर्ने आवश्यक छैन। बेहदका बाबा हुनुहुन्छ नि। उनीहरू त हदमा आएर मलाई-मलाई भनिरहन्छन्। हे परमात्मा मलाई सुख दिनुहोस्, दुःख मेटाउनुहोस्। हामी पापी नीच हौं, हजुरले दया गर्नुहोस्। बाबा भन्नुहुन्छ- म बेहदको पुरानो सृष्टिलाई नयाँ बनाउन आएको छु। नयाँ सृष्टिमा देवताहरू रहन्छन्, म हरेक ५ हजार वर्षपछि आउँछु। जब तिमी पूरै पतित बन्छौ। यो हो नै आसुरी सम्प्रदाय। सद्गुरु त एक नै हुनुहुन्छ सत्य बोल्नेवाला। उहाँ नै पिता पनि हुनुहुन्छ, टिचर पनि हुनुहुन्छ, सद्गुरु पनि हुनुहुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- यी माताहरू नै स्वर्गको द्वार खोल्नेवाला हुन्। लेखिएको पनि छ- स्वर्ग जाने द्वार (गेट वै ट हेविन)। तर यी पनि मनुष्यले कहाँ बुझ्न सक्छन् र! नर्कमा परेका छन् नि, तब त बोलाउँछन्। अहिले बाबा तिमीलाई स्वर्गमा जाने मार्ग बताउनु हुन्छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म आउँछु नै पतितहरूलाई पावन बनाउन र वापस लैजान। अब आफूलाई आत्मा सम्झिएर बाबालाई याद गरौं भने तिमी पाप काटिन्छ। सबैलाई एउटै कुरा सुनाऊ, बाबा भन्नुहुन्छ- मायाजित जगतजित बन। म तिमीहरू सबैलाई जगतको मालिक बनाउने मार्ग बताउँछु, फेरि दीपावलीमा लक्ष्मीको पूजा गर्छन्, उनीसँग धन माग्छन्, यस्तो भन्दैनन्- स्वास्थ्य राम्रो गराइदेऊ, आयु लामो गराइदेऊ। तिमी त बाबासँग वर्सा लिन्छौ। आयु कति लामो हुन जान्छ। अहिले स्वास्थ्य, सम्पत्ती, खुशी सबै दिनुहुन्छ। उनीहरू त लक्ष्मीसँग केवल कौडी (धन) माग्छन्, त्यो पनि कहाँ मिल्छ र! यो त एक बानी परेको छ। देवताहरूको अगाडि जान्छन् भिख माग्ने। यहाँ त तिमीले बाबासँग केही पनि माग्नु छैन। तिमीलाई त बाबा भन्नुहुन्छ- म एकलाई याद गरौं भने मालिक बन्छौ र सृष्टि चक्रलाई जानेपछि चक्रवर्ती राजा बन्छौ। दैवी गुण पनि धारण गर्न छ, यसमा केही पनि बोल्नु पर्ने आवश्यकता हुँदैन, जबकि बाबाबाट स्वर्गको वर्सा मिल्छ। अहिले तिमीले यिनको पूजा गर्छौ र! तिमीलाई थाहा छ- हामी स्वयं नै यस्तो बन्छौं फेरि यी ५ तत्त्वहरूको के पूजा गर्छौं। हामीलाई विश्वको बादशाही मिल्छ भने यो किन गर्छौं। अहिले तिमी मन्दिर आदिमा जादैनौ। बाबा भन्नुहुन्छ- यो सबै भक्तिमार्गको सामग्री हो। ज्ञानमा त केवल एक अक्षर छ- म एकलाई याद गर। यादले तिमी पाप काटिन्छ, सतोप्रधान बन्छौ। तिमी नै सर्वगुण सम्पन्न थियौ फेरि बन्नपर्छ। यो पनि बुझ्दैनन्। पत्थर बुद्धिहरूसँग बाबाले कति मेहनत गर्नुपर्छ। यो निश्चय हुनुपर्छ। यी कुरा कुनै पनि साधु सन्त आदिले बताउन सक्दैन, एक बाबा सिवाय। यिनी कुनै ईश्वर कहाँ हुन् र। यिनी त धेरै जन्महरूको अन्तमा छन्। म प्रवेश नै उनमा गर्छु, जसले पूरै ८४ जन्म लिएका छन्, गाउँलेका छोरा

थिए फेरि श्याम सुन्दर बन्छन्। यिनी त परै गाउँलेका छोरा थिए। फेरि जब केही साधारण बने, तब बाबाले प्रवेश गर्नुभयो किनकि यति ठूलो भट्ठी बन्न थियो। यिनीहरूलाई खुवाउँछ कसले? त्यसैले अवश्य साधारण पनि चाहियो नि। यो सबै बुझ्ने कुरा हो। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ— म यिनको धेरै जन्मको अन्तमा प्रवेश गर्छु जो सबैभन्दा पतित बनेका छन्, फेरि पावन पनि उनै बन्छन्। ८४ जन्म यिनले लिएका छन्, तत्त्वम्। एउटा मात्र होइन, धेरै छन् नि। सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी बन्नेहरू नै यहाँ आउँछन् नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार। बाँकी टिक्न सक्दैनन्। ढिलो आउनेहरूले ज्ञान पनि थोरै सुन्छन्। फेरि त्यहाँ पनि ढिलै आउने छन्। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सार:-

१) बाबाले जुन ज्ञान शृङ्गार गर्नुहुन्छ, त्यसलाई कायम राख्ने पुरुषार्थ गर्नु छ। मायाको धुलोले ज्ञान शृङ्गार बिगार्नु छैन। पढाइ राम्रोसँग पढेर अविनाशी कमाई गर्नु छ।

२) यस चित्र अर्थात् देहधारीलाई सामुन्ने देख्दा पनि बुद्धिले विचित्र बाबालाई याद गर्नु छ। आँखा बन्द गरेर बस्ने बानी गर्नु छैन। बेहदका बाबासँग केही पनि माग्नु छैन।

वरदान:- साक्षी भएर कर्मेन्द्रियहरूद्वारा कर्म गराउने कर्तापनको भानबाट मुक्त, अशरीरी भव जब चाह्यो शरीरमा आऊ र जब चाह्यो अशरीरी बन। कुनै कर्म गर्नु छ भने कर्मेन्द्रियहरूको आधार लेऊ तर आधार लिनेवाला म आत्मा हुँ, यो नभूल, गर्ने होइन, गराउने हुँ। जसरी अरूबाट काम गराउँदा त्यस समय आफूलाई अलग सम्झन्छौ, त्यस्तै साक्षी भएर कर्मेन्द्रियहरूबाट कर्म गराऊ तब कर्तापनको भानबाट मुक्त अशरीरी बन्छौ। कर्मको बीच-बीचमा एक दुई मिनेट पनि अशरीरी हुने अभ्यास गरेमा लास्ट समयमा धेरै मदत मिल्छ।

स्लोगन:- विश्व राजन बन्नको लागि विश्वलाई सकाश दिनेवाला बन।